URHO MUROMA

KUKA ON KRISTITTY

UUSI TIE

URHO MUROMA

KUKA ON KRISTITTY

Kahdeskymmenes painos
50. tuhat

KUSTANNUS OY UUSI TIE

SISÄLLYS

ISBN 951-619-070-7

Lappeenranta 1983 — Etelä-Saimaan Kustannus Oy

”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus. Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.

2. Kor. 5:17.

I

ELÄMÄN JÄRKYTTÄVIN HETKI

Me olemme kaikki joutuneet elämään järkyttäviä hetkiä, joita muistellessa vielä tänä päivänä selkäpiitä karmii. Sinulla on ollut sellaisia ja myöskin minulla.

Valaistukseni sitä raamatullista totuutta, jonka aion tässä esittää, kerron elämäni ensimmäisestä syvästi järkyttävästä hetkestä.

Oli kevät 1900. Olin valmistumassa ylioppilaaksi. Siihen aikaan oli vielä sellainen tapa, että kaikkien koulujen oppilaat olivat velvolliset saapumaan Helsingin Yliopistoon suulliseen tutkintoon kussakin aineessa, ennenkuin saivat ylioppilaslakkinsa.

Niin saavuimme mekin, Helsingin Suomalaisen Yhteiskoulun abiturientit, Yliopistolle suullisiin kuulusteluihin. Viimeisenä tenttinä oli minulla latinan tentti professori Gustafssonin edessä. Onnistuin siinä huononpuoleisesti, joten yllämainittu professori tentin lopussa, samalla kun hän ilmoitti, ketkä hän hyväksyy ja ketkä hän hylkää, sanoi minulle: "Jos kaikki muut professorit hyväksyvät teidät, niin minäkin hyväksyn."

Tiesin, että kaikki muut professorit olivat minut hyväksyneet, ja päättelin siis, että professori Gustafssonkin tulee minut hyväksymään.

Saavuin sitten toukokuun 13. päivän iltana Yliopistolle siinä hyvässä uskossa, että saisin ylioppilaslakkini. Seisoimme monisatapäisenä joukkona suuressa salissa, kun siellä joku professori luki nimet, toisen toisensa jälkeen. Tuli sitten meidän koulumme vuoro.

Kuului minunkin nimeni ja sanat: "Hyljätty. Pidennystä latinassa kuukauden päiviksi."

Elin niin järkyttävän hetken, että sen vaikutukset muistan tänä päivänä. Olin suorastaan pyörtyä. Nojauduin erääseen lähellä olevaan pilariin, ja kaikki musteni silmissäni, kun riemuitseva joukko kiirehti siitä ohitseni alakertaan panemaan päähänsä ylioppilaslakkinsa. Sali tyhjeni. Kävelin hiljalleen käytävää pitkin ja olin todella kuin "puulla päähän lyöty". Astuin erääseen auditorioon. Siitä oli näköala Valtioneuvoston torille. Näin siellä äitini ja veljeni kukkien kanssa ja myöskin sen neitosen, jonka kanssa siihen aikaan seurustelin. Ylioppilasjoukot kiiruhtivat alas rappuja iloisina ja onnellisina, ja torilta kaikuivat voimakkaat eläköönhuudot. Oli aivan kuin kymmenellä puukolla olisi pistetty läpi sieluni.

Jonkun ajan kuluttua lähdin hiljalleen kävelemään kotiin päin. Illallispöydässä isäni kysyi: "Miten sinun nyt näin kävi?" Selitin, että professori Gustafsson oli luvannut hyväksyä minut, jos muut professorit hyväksyvät. Ja kun olin jokaisen tentin lopussa kuullut asianomaiselta professorilta, että hän oli minut hyväksynyt, tein sen johtopäätöksen, että professori Gustafssonkin tulee minut hyväksymään. Sillä koska hän nimenomaan muutamille sanoi, että hän ei heitä hyväksy ja nämä näin ollen eivät ollenkaan saapuneet Yliopistolle.

Isäni oli hyvä tuttu tämän professorin kanssa ja meni seuraavana päivänä tiedustelemaan, mistä tämä kaikki johtui. Professori Gustafsson oli ottanut esille muistikirjansa ja sanoi hänelle: "Tässä on tapahtunut erehdys, ja tämä erehdys johtuu siitä, että minä olen tähän muistikirjaan merkinnyt, ketkä minä olen hyväksynyt ja ketkä minä olen hyljännyt, mutta sinun poikasi nimen kohdalla on kysymysmerkki. Minun oli

tuosta professorien kokouksesta, jossa näitä asioita käsiteltiin, lähdettävä erääseen toiseen kokoukseen, ja jätin sentähden muistikirjani vieressä istuvalle ystävälleni sanoen, että hän voi tämän muistikirjani nojalla, yhtä hyvin kuin minä itse, ilmoittaa, ketkä hyväksytään ja ketkä hyljätään. Mutta en tullut maininneeksi mitään tuosta kysymysmerkistä. Ja nyt on varmaankin tapahtunut niin, että kun poikasi nimi mainittiin, niin tämä ystäväni ei ymmärtänyt, mitä tuo kysymysmerkki tarkoittaa. Kun siinä ei ollut nimenomaan sanaa hyväksytty, arveli hän, että tämä kysymysmerkki tarkoittaa samaa kuin hyljätty. Ja näin tuli hän toimineeksi toisin kuin mitä minä olisin tehnyt, jos olisin ollut läsnä."

Minullehan tämä oli laiha lohdutus. Kuukauden perästä olin latinan tentissä. Opintokirjat ja todistukset olivat valmiiksi kirjoitetut. Tentti kesti noin 15 minuuttia, ja professori Gustafsson puristi kättäni. Siinä kaikki.

Vielä tänä päivänä voin sielussani elää, ikäänkuin kaukaisena kajastuksena, miltä tuntui sinä hetkenä, kun kuulin nimeni mainittavan ja sanan "Hyljätty".

Tämän jälkeen olen elänyt monta järkyttävää hetkeä. Isäni kuoli syliini. Äitini jäi auton alle. Kolme lastani on kuollut. Ja jokaiseen kuolemaan on liittynyt jotain järkyttävää. Mutta aivan omalaatuisensa järkytys oli tuon, juuri ylioppilaaksi valmistuvan, nuorukaisen elämys. Eräs nuoren ihmisen kaikkein suurin toivon hetki muuttui kaikkein kauheimmaksi pettymyksen hetkeksi.

— —

Vielä suurempi järkytys voisi olla edessäni, ellei Jumala olisi herättänyt minua ymmärtämään, mitenkä vakava asia kristillisyys todella on.

Jos olet joskus käynyt kuoleman portilla, niin tiedät, ettei ole mikään pieni asia, kun täytyy tästä ajasta siirtyä iäisyyteen.

Olen tuollaisenkin hetken elänyt ja kokenut, kuinka välttämätöntä on, että ihmisellä silloin on hyvä omatunto ja puhdas sydän, välit selvät Jumalan ja ihmisten kanssa. Vain se, jolla todella on syntien anteeksiantamuksen rauha sydämessään, voi tuon rajan ylittää ilman jännitystä ja kauhua.

Rakas lukijani. Älä mitenkään jätä parannuksen tekoasi ja välien selvittelyä Jumalan ja ihmisten kanssa tuohon viimeiseen hetkeen, jolloin ruumiilliset tuskatkin voivat olla niin suuret, että jo niissä on tarpeeksi kestämistä. Ei niiden ahdistusten alla pysty enää parannusta tekemään.

Ja parannuksen tekeminen on kuitenkin välttämätöntä, ellet sinä tahdo elää vielä järkyttävämpää kauhun hetkeä, kuin minkä minä elin tuona kevätiltana.

Jeesus tahtoisi säästää sinua tämänlaiselta kauhun hetkeltä ja siksi Hän Vuorisaarnansa lopussa (Matt. 7: 21—23) sanoo seuraavat sanat:

"Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.

Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?'

Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut. Menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät'."

Hyljätty!

On järkyttävää lukea tätä kohtaa, sillä tässä ei ole nyt kysymys jumalattomista ihmisistä, vaan ihmisistä,

jotka sanoivat tuntevansa Herran. Ja kun heistä kerrotaan, että he olivat ennustaneet Jeesuksen nimessä, ajaneet ulos riivaajia Jeesuksen nimessä ja tehneet monta voimallista tekoa Jeesuksen nimessä, niin oli epäilemättä kysymys Jeesuksen nimeen kastetuista ihmisistä ja vielä henkilöistä, joilla oli huomattava asema seurakunnassa.

Ja nyt nämä henkilöt tulevat taivaan portille, mutta portti suljetaan heiltä, ja he kuulevat vain tuon kaamean sanan:

Hyljätty!

Aivan samanlaisen kuvan maalaa Jeesus silmiemme eteen Luukk. 13: 23—28:

"Ja joku kysyi Häneltä: 'Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?' Niin Hän sanoi heille: 'Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi.'

Sen jälkeen kuin perheenisäntä on noussut ja sulkenut oven, ja te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea 'Herra, avaa meille', vastaa Hän ja sanoo teille: 'En minä tunne teitä, enkä tiedä, mistä te olette.'

Silloin te rupeatte sanomaan: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit.'

Mutta Hän on lausuva: 'Minä sanon teille: En tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryydentekijät.'

Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys, kun huomaatte itsenne heitetyiksi ulos."

Tässä on jälleen kysymys ihmisistä, jotka ovat kuunnelleet Herran julistusta ja olleet mukana ehtoolliselläkin, mutta kun tulevat kerran taivaan portille, huomaavat tämän portin suljetuksi heiltä ja kuulevat tuon kaamean sanan:

Hyljätty!

Muistutan vielä mieleen Jeesuksen vertauksen kymmenestä neitseestä. Viisi näistä oli älykästä ja viisi tyhmää, sanoo Herra. Ja te muistatte, mitenkä nämä tyhmät jätettiin suljettujen ovien taakse yön pimeyteen. Herra ei tuntenut heitä (Matt. 25: 1—7).

Tuo nuoruuteni kokemus Yliopistolla on aivan vaatimaton järkytys sen rinnala, mitä saisin kokea, jos kerran taivaan portille tullessani huomaisin portin minulta suljetuksi ja kuulisin sanat:

”Minä en ole koskaan tuntenut sinua. Mene pois minun luotani.”

Hyljätty!

Kyllä papinkin voi näin käydä. Ei ole mahdotonta ajatella, että Jeesus esittäessään nämä vakavat varoituksensa, ajatteli myös meitä pappeja.

Luther on kerran lausunut varsin väkevän sanan, joka kuuluu: ”Helvetin peräseinä on pappeja täynnä.” Hän tosin tässä ajatteli katolilaisia pappeja, mutta olemmeko varmoja siitä, etteikö tätä Lutherin sanaa voitaisi ajatella mahdolliseksi jonkun luterilaisenkin papin kohdalla?

Martensen-Larsen kertoo kirjassaan ”Kuolemasta ja kuolleista” useita tapauksia, jotka valaisevat kuolinhetkeä ja mitä jotkut ihmiset ovat kokeneet heti kuolemansa jälkeen. Hän kertoo m.m. kahdesta papista, jotka olivat yhdessä opiskelleet ja samanaikaisesti valmistuneet. Nämä olivat sopineet keskenään, että kumpi heistä aikaisemmin kuolee, hän tulisi ja ilmestyisi toverilleen. Oli kulunut kymmenkunta vuotta kun toinen näistä miehistä, joka silloin toimi pappina eräässä Pohjois-Jyllannin seurakunnassa, heräsi eräänä yönä siihen, että joku seisoi hänen vuoteensa vieressä. Hän tunsi tämän tuoksi ystäväpapikseen. Tämä sanoi hänelle vain kolme

sanaa: ”Minun kävi huonosti”. Ja samassa hän häipyi pois. Seuraavana aamuna soitti tämä pappi Flensburgiin, jossa tiesi ystävänsä toimivan sairaalan saarnaajana, ja sai silloin kuulla, että tämä oli edellisenä yönä kuollut keuhkokuumeeseen.

Siinä vakava sana meillekin, jotka käymme Herran palvelijoista. Jonkun toisenkin kohdalla voi käydä niin, että kun hän tulee taivaan portille, hän huomaa sen sujetuksi ja saa kokea: ”Minun kävi huonosti.”

Mitenkä on ymmärrettävissä, että ihminen, joka Jeesuksen kuvauksen mukaan tuntee Herran, käy sanan kuulossa ja ehtoollisella, jopa profetoikin Jeesuksen nimessä, sittenkin voi tulla hyljätyksi?

Näiden ihmisten jumalasuhteessa täytyy olla jokin perusteellinen vika, koska Herra kaikissa noissa kolmessa edellä olevassa esityksessä käyttää hylkäystuomiosta sanamuotoa:

”En ole koskaan tuntenut teitä.”

Kysymys ei voi olla luopiosta, sillä luopion on Herra sentään joskus tuntenut, vaan täytyy olla kysymys ihmisistä, joilla on ollut ”jumalisuuden ulkokuori, mutta ovat kieltäneet sen voiman”, (2 Tim. 3: 5).

II

ÄLÄ PETÄ ITSEÄSI!

Kristillisyys on elämää. Raamatun mukaan se on elämää Jumalassa Jeesuksen Kristuksen kautta Pyhän Hengen voimassa. Tämä ei merkitse sitä, etteikö kristillisyys myöskin olisi oppia. Oppi on hyvin tärkeä asia. Jos opissa erehdytään, silloin erehdytään myös aina elämässä. Väärä oppi ja epäterve kristillinen elämä kuuluvat yhteen.

Sen sijaan aito apostolinen julistus ja raamatullinen oppi ovat aina edellytyksiä terveeseen ja voimaperäiseen kristilliseen elämään.

Mutta silti on meidän syytä teroittaa, että kristillisyys on ennenkaikkea elämää. Se on iankaikkista elämää ja siksi se on jotain, joka koetaan.

Jumalan ihmiset tunnetaan siitä, että he ovat eläneet Jumalan todellisuudeksi omassa elämässään. Heidän elämässään on kerran tapahtunut iankaikkisen elämän läpimurto tähän ajalliseen elämään.

Pelastuminen on jotain todellisuutta. Kun Jeesus antoi Paavalille toiminnan ohjeet (Ap.t. 26: 17—18), niin hän m.m. sanoi:

”Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.”

Jokainen näistä totuuksista sisältää elämyksen ja kokemuksen.

Ei kukaan voi tulla sokeasta näkeväksi ilman, ettei hän huomaisi tapahtunutta muutosta. Kun Jeesus avasi sokeana syntyneen miehen silmät, vastasi tämä syyttäjiensä syytökseen: "Muuta minä en tiedä kuin sen, että minä, joka olin sokea, nyt näen."

Näin sanoo jokainen todella uudestisyntynyt ja Pyhän Hengen saanut ihminen, joka on ollut hengellisesti sokea, mutta jonka silmät Kristus on avannut.

Ei kukaan voi kääntyä pimeydestä valoon ilman, ettei hän olisi samalla elänyt tätä todellisena tapahtumana, sillä valoon tuleminen merkitsee mielenmuutokseen tulemista. Se merkitsee kääntymistä ja syntien tunnustamista, eikä tämä voi tapahtua ilman, että asianomainen henkilö on tästä tietoinen. Valoon tuleminen merkitsee myös aina syntien anteeksiantamista. Ja silloin tähän tarvitaan uskoa Sanaan ja Hengen todistus, eikä näitä voida saada ilman, että henkilö on tietoinen siitä, mitä on tapahtunut.

Siirtyminen saatanan vallasta Jumalan tykö edellyttää myös ihmisen puolelta selvää päätöstä ja tahtoratkaisua. Kyllä tuhlaajapoika tiesi kertoa siitä hetkestä, jolloin hän nousi sikakaukalon äärestä ja alkoi paluumatkansa isänsä kotiin.

Eikä syntien anteeksisaaminenkaan Jumalan sanan mukaan ole vain pelkkä järjenpäätelmä ja sanonta, vaan siihen liittyy elävä kokemus, kun Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa meidät kaikista synneistä. Kun Herra Pyhällä Hengellään sinetöi näin armahtamansa ihmisen omaksensa, niin kyllä ihminen on tietoinen siitä, että Herra on Sanansa ja Henkensä kautta tarttunut häneen ja luonut jotain uutta.

Todella pelastunut ihminen tietää aina kertoa miten hän on pelastunut.

Ajatellaan vain, että olisimme laivassa, joka tekee haaksirikon, ja sitten me monien vaiheitten kautta pelastuisimme rannalle, niin kyllä jokainen meistä osaisi kertoa, miten se juuri hänen kohdallaan on tapahtunut.

Ajatellaan vain, että asuisimme rakennuksessa, jossa syttyy tulipalo ja me sieltä hädin tuskin pelastuisimme, kyllä jokainen meistä osaisi kertoa, mitenkä juuri hän tuosta palavasta rakennuksesta pääsi pois.

Muistan viimeisen sodan ajalta, mitenkä monet henkilöt, joiden kodit joutuivat pommituksen alaisiksi, mutta jotka silti itse säilyivät hengissä, osasivat kertoa, miten he pelastuivat. Samoin monet soturit, jotka elivät monta vaaranalaista hetkeä rintamalla, tiesivät kertoa, mitenkä he välttivät varmalta näyttävän kuoleman.

On aivan väärin rauhoittaa ihmistä sellaisella julistuksella, ettemme muka tietäisi, olemmeko pelastuneita vaiko emme. Tällaista julistusta ei Raamattu tunne ollenkaan. Siellä esiintyvillä Jumalan ihmisillä on selvä ja kirkas jumalasuhde.

Tässä emme tosin saa mennä kaavailemaan Jumalan Pyhän Hengen työtä, sillä kokemukset tässä suhteessa ovat hyvin erilaiset. Paavali saattoi kertoa pelastuksestaan mainiten paikan ja aikamäärän. Luther saattoi myöskin kertoa pelastuksestaan selvänä ja suurena tapahtumana. Ajattelen nyt hänen n.s. "tornikokemustaan", jolloin hän itse todistaa tulleensa "uudeksi luomukseksi". Mutta esim. tunnettu herätyssaarnaaja Frank Mangs kertoo, että hän ei osaa määritellä päivää eikä viikkoa, jolloin hänestä tuli Jumalan lapsi. Hän sanoi osaavansa sanoa vain: "Jolloinkin 'sen ja sen' kevään aikana, siirryin pimeydestä valkeuteen."

Nyt on kuitenkin sellaisiakin Jumalan lapsia, jotka eivät voi sanoa edes tätäkään. Sellainen oli esim. suuri lähetyssaarnaaja Robert Wilder. Hän kertoo, että hänen vanhempansa ja isovanhempansa olivat kaikki hyvin lähellä Jumalaa eläviä lähetyssaarnaajia. Hänen varhaisimmat lapsuusmuistonsa liittyivät selaisiin rukoushetkiin, jolloin hän yhdessä vanhempiensa kanssa oli polvillaan, tunnusti Herralle pikku pojan syntinsä ja sai ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen. Hän ei sanonut muistavansa, milloinka hän ratkaisevasti antoi elämänsä Jumalalle, koska hän ei muistanut mitään selaista aikaa, jolloin hän olisi ollut Jumalalle vieras.

Tämänkinlaisia ihmisiä on olemassa. Heidän elämässään ovat ratkaisut tapahtuneet niin varhain ja pienin erin, ettei mistään jyrkästä murroksesta voi olla puhettakaan. Nämä ihmiset ovat joskus vaivattuja siitä, ovatko he koskaan tulleet Jumalan lapsiksi, kun eivät voi mainita mitään määrähetkeä.

Heille tahtoisin sanoa tässä rohkaisuksi pari sanaa. Skovgaard-Petersen kirjoittaa "Nuorison kirjassa" tämänlaisille taisteleville sieluille tästä asiasta hyvin valaisevasti. Ei ole tärkeintä tietää, milloin ja missä kääntymys on tapahtunut, vaan oletko sinä tänä päivänä ihminen, jossa on todella kääntyneen ihmisen tuntomerkit.

Hän kertoo, että hänen lapsuutensa koti oli erään lahden poukaman rannalla ja mitenkä he lapset joka kevät jännittynein mielin odottivat kesän tuloa. He nim. laskivat kesän alkavan siitä hetkestä, jolloin tämä lahti vapautui viimeisestäkin jäälohkareesta. Toisinaan tulivat ankarat kevätmyrskyt, ja kun lapset eräänä päivänä tulivat rannalle, huomasivat he, että myrsky oli vienyt mukanansa kaiken jään. Mutta oli myöskin sellaisia vuosia, jolloin kevätaurinko hiljallensa sulatti

jäätä. Ei tiennyt varmasti sanoa, milloin viimeinen jäälohkare oli sulanut, mutta eräänä päivänä saattoi sanoa, että lahti oli vapaa jäästä.

Tämän hän sovelluttaa ihmisen hengelliseen elämään ja sanoo: Ei suinkaan ole tärkeintä, että tiedät, milloinka synnin jää on sydämestä lähtenyt, vaan tärkeintä on tietää, ettei sydämessäsi tänä päivänä ole enää mitään synnin jäätä, vaan kaikki on viety Jeesuksen silmien eteen ja siellä kaikki anteeksisaatu.

Robert Wilderiä vaivasi ylioppilaana, hänen omien sanojensa mukaan, se, ettei hän voinut sanoa, milloin hän oli lopullisesti antanut itsensä Jumalalle ja saanut kaikki syntinsä anteeksi.

Kun hän jälleen eräänä iltana tuli kotiin kokouksesta, jossa monet ylioppilaat olivat elävästi todistaneet kääntymys- ja uudestisyntymiskokemuksestaan, oli hän melko alakuloisella miellä. Mutta sitten yht'äkkiä loisti hänelle valo. Hän ajatteli: Jollen minä nyt voikaan kertoa minkäänlaisesta murroksesta elämässä, enkä mainita päivää, jolloin olisin lopullisesti antautunut Herran omaksi, niin jos tämä nyt on merkkinä siitä, ettei minun elämässäni mitään tällaista ole tapahtunutkaan, niin minähän voin sen tehdä nyt tänä iltana. Ja hän kertoo, että hän polvistui Herran eteen ja sanoi: "Ellen ole koskaan ennen Sinulle antautunut, niin nyt antaudun kokonaan. Ellen ole koskaan syntejäni tunnustanut, niin nyt tunnustan ne kaikki. Ja ellen ole koskaan anteeksiantamusta omistanut omalle kohdalleni, niin teen sen nyt tänä iltana. Ellen ole koskaan tehnyt elämäni suurta ratkaisua pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan omaksi, niin minä teen sen nyt tänä iltana." — Ja niin hän teki. Sen jälkeen hän otti Raamattunsa ja kirjoitti sen kansilehdille: Sinä ja sinä päivänä, silloin ja silloin antauduin lopullisesti Jee-

suksen Kristuksen omaksi ja otin Hänet vastaan omana Vapahtajanani. — Ja kun sitten ylioppilaskokouksissa tämä asia taas tuli esiin, aukaisi Wilder Raamattunsa ja näytti tuota paikkaa ja sanoi: ”On toki minullakin selvä ratkaisun hetki.”

Hyvä lukijani. Jos sinä olet epätietoinen siitä, oletko sinä siirtynyt pimeydestä valoon ja saatanan vallasta Jumalan omaksi ja saanut Jeesukseen Kristukseen uskoen kaikki syntisi anteeksi, niin kehottaisin sinua menettelemään, niinkuin Wilder tässä menetteli. Tutki, onko sydämessäsi mitään pimentoja, joita et ole tuonut täydellisesti valoon? Tutki, oletko todella antanut itsesi ja elämäsi Herralle ja oletko vastaanottanut Jeesuksen Kristuksen omaksi henkilökohtaiseksi Vapahtajaksesi? Paavali kehoittaa korintolaisia näin tutkimaan itseänsä seuraavin sanoin:

”Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa, tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä. Ellei, niin ette kestä koetusta”, (2. Kor. 13: 5).

Kyllä jokaisen Jumalan lapsen täytyy voida tehdä selkoa siitä, miten hän on kuoleman vallasta siirtynyt elämään ja miten hän on Jumalan suuresta armosta saanut ottaa vastaan Jeesuksen Kristuksen omaksi henkilökohtaiseksi Vapahtajakseen. Sillä kyllä tämä ”uudeksi luomukseksi” syntyminen on siksi suuri elämän muutos, että ihmisen täytyy tulla siitä tietoiseksi.

Tutkikoon se, joka ei osaa sanoa, miten hän on pelastunut, onko hän ollenkaan pelastanut, ettei vain tapahtuisi sitä, että hän kerran tapaa taivaan portit suljettuina ja kuulee tuon kaamean sanan ”Hyljätty!” Ja nyt aivan liian myöhään herää itsepetoksestaan. Ja näin elää hetken, järkyttävimmän, mitä ajatella saattaa.

III

KOHTALOKAS EREHDYS

Kaikkein kohtalokkain erehdys, minkä Jumalaa etsivä ihminen voi tehdä, on samastaa uskonnollisuus ja kristinusko.

Raamatussa ei missään käytetä kristillisyydestä nimitystä uskonto. Sana esiintyy pari kertaa Uudessa Testamentissa, mutta tarkoittaa joko juutalaisten tai pakanoitten uskontoa.

Jeesus ei tullut perustamaan jotain uutta uskontoa, kuten esim. Muhammed. Jeesuksen ja Muhammedin välillä on laatuero. Muhammed oli syntinen uskonnollinen ihminen, jolla oli omalaatuisia ilmestyksiä. Mutta Jeesus on Jumalan Poika, taivaista kotoisin oleva, joka tuli, jotta meillä olisi elämä ja yltäkyllin.

Jeesus ei ollut mikään uskonnollinen mietiskelijä, kuten Buddha, vaan Jumala, joka ristillä kuollen sovitti maailman synnin. Monet tahtovat pitää Jeesusta korkealla siveellisellä tasolla olevana opettajana, joka uskontojen sarjassa toi ihmisille kaikkein korkeimman uskonnon muodon. Mutta Jeesuksen sanoman ja kaiken muun uskonnollisuuden välillä on yhtä suuri ero kuin valon ja pimeyden, elämän ja kuoleman.

Meidän on aina muistettava, että apostolisessa julistuksessa kaikuu sanoma ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, (2 Kor. 5: 19).

Älkäämme siis milloinkaan sekoittako Jeesuksen henkilöllisyyttä joidenkin uskontojen perustajien henkilöllisyyteen. Jeesus on taivaasta, Jumalan Poika, nämä toiset ovat maasta, syntisiä ihmislapsia. Uskonnon perustajia on monenlaisia, Buddha, Muhammed, mormoonien

uskonlahkon perustaja Smith, y.m. Mutta on yksi ainoa, joka on voinut tuoda meille iankaikkisen elämän ja yltäkylläisyyden, ja se on Jeesus.

Pitäkäämme siis tarkoin erossa uskonnollisuus ja iankaikkinen elämä silloinkin, kun uskonnollisuus pukeutuu kristilliseen vaippaan. Silloin se onkin kaikkein vaarallisin. Silloin se on väärä profeetta, josta Jeesus varoittaa Vuorisaarnan lopulla. Väärä profeetta, joka esiintyy lammasten vaatteissa, mutta on raateleva susi. Tämä merkitsee sitä, että uudestisyntymätön ja Pyhästä Hengestä osaton kristillismielisyys tahtoo käydä elävästä, todellisesta kristinuskosta.

Kun Jeesus itse kehoittaa meitä kavahtamaan tällaista Hänen tuomansa sanoman väärennystä, on meillä täysi syy kiinnittää siihen huomiomme ja rukoilla Herralta henkien erottamisen lahjaa voidaksemme paljastaa tämän väärää merkkiä kantavan uskonnollisuuden julistuksen ja julistajat.

Uskonnon ja kristinuskon välillä on siis laatuero.

Uskonto on alhaalta, kristinusko ylhäältä. Uskonto on jotain ihmisestä kotoisin olevaa, kristinusko on Jumalan lahjaa taivaasta.

Kaikki uskonnot ovat syntyneet siitä, että kun ihminen syntiinlankeemuksessa kadotti elävän yhteyden elävään Jumalaan, eli kuten Jumala sanoi: ”kuolemalla kuoli”, niin jäi hänen sydämeensä kuitenkin tyydyttämätön jumalakaipuu. Meillä on Saarnaajan kirjassa sanat: ”Kaiken Hän on tehnyt kauniisti aikanansa, myös iankaikkisuuden Hän on pannut heidän sydämeensä”, (3: 11).

Ihminen on iäisyysolento, joka ei pääse irti uskonnollisuudestaan, vaikka monet jumalankieltäjät sitä yrittävät. Ihminen on uskonnolliseksi luotu. Tämä on tieteellinen tosiasia. Vertaileva uskonnontutkimus on

sen todennut. Mitä matalimmalla sivistystasolla elävät pakanakansatkin omaavat aina jonkinlaisen uskonnollisuuden.

Uskonnollisuus on siis jotain yleisinhimillistä. Darwinistitkin määrittelevät ihmisen uskonnolliseksi eläimeksi, erotukseksi muista luurankoisista.

Kristinusko on laadultaan jotain aivan toista. Se on kotoisin taivaasta. Se on Jumalasta. Se on iankaikkista elämää, minkä Jumala antaa lahjaksi jokaiselle, joka tulee oikeaan suhteeseen Häneen.

Sanomme vielä kerran:

Suurin vaara syntyy, kun yleisinhimillinen uskonnollisuus saa kristillisen pintakiillotuksen. Tätä monet luulevat kristillisyydeksi, vaikka sillä ei ole mitään tekemistä todellisen elävän kristillisyyden kanssa.

Nimitystä ”kristitty” alkoivat ensimmäiseksi käyttää Antiokiassa olevat pakanat niistä, jotka palvoivat Kristusta Jumalanaan ja tahtoivat olla yksin Hänelle kaikessa kuuliaiset.

Tämä nimitys oli siis pakanoitten antama. Juutalaiset käyttivät Jeesuksen ystävistä ja seuraajista nimitystä nasaretilaiset, mikä käy ilmi Ap. t. 24: 5, jossa he nimenomaan nimittävät Paavalia nasaretilaisen lahkon päämieheksi.

Meidän on siis huomattava, että kristitty nimitystä käytettiin niistä, jotka palvoivat Jeesusta Kristusta Jumalanaan ja tahtoivat olla Hänelle kaikessa kuuliaiset. Meidän aikanamme käytetään tätä nimitystä aivan toisessa merkityksessä.

Joskus nimitetään kristityiksi kaikkia jossain n.s. kristityssä maassa eläviä kansalaisia, vaikka näillä ei ole minkäänlaista henkilökohtaista suhdetta Kristukseen. Ensimmäisen maailmansodan jälkeen kuultiin usein sanottavan, että siinä sodassa kärsi kristinusko vararikon.

Tämähän oli aivan järjetöntä puhetta, sillä eiväthän sotaa käyneet kansat milloinkaan olleet ottaneet vastaan Jeesusta Kristusta Vapahtajanaan. Euroopan kansoista puheen ollen on kysymys sydämeltään pakanallisista ihmisistä, jotka ovat saaneet hieman kristillistä pintakiilloitusta. Kun kristityn nimeä käytetään näin, silloin sitä käytetään aivan väärin.

Toisinaan käytetään kristityn nimitystä kaikista kastetuista, mutta tämäkin on väärin. Jo Uudesta Testamentista me näemme etteivät suinkaan kaikki vesikasteen saaneet tulleet eläviksi kristityiksi. Simon noidan tapaus Ap. t:n 8. luvussa on tässä suhteessa varsin räikeä. Mutta meillä on toisiakin todistuksia siitä, ettei pelkkä vesikaste tee ketään kristityksi.

Paavali kirjoittaa 1. Kor. 5. luvussa:

"Minä kirjoitin teille kirjeessäni, ettette seurustelisi huorintekijäin kanssa. En tarkoittanut yleensä tämän maailman huorintekijöitä tai ahneita tai anastajia tai epäjumalanpalvelijoita, sillä silloinhan teidän täytyisi lähteä pois maailmasta. Vaan minä kirjoitin teille, että jos joku, jota kutsutaan veljeksi, on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija tai pilkkaaja tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi ettekä söisikään semmoisen kanssa. Sillä onko minun asiani tuomita niitä, jotka ovat ulkopuolella? Ettekö tekin tuomitse vain niitä, jotka ovat sisäpuolella? Ulkopuolella olevat tuomitsee Jumala. Mutta poistakaa te keskuudestanne se, joka on paha."

Tästä kohdasta käy selvästi ilmi, että seurakunnan piiriin lukeutui täysin uudestisyntymättömiä ja Pyhästä Hengestä osattomia ihmisiä. Saattoi hyvinkin olla niin, että he seurakunnan ulkopuolella olevilta saivat kristityn nimen, koska kerran olivat kastettuja, mutta Paa-

vali vaati jyrkästi nämä erotettaviksi seurakunnan yhteydestä.

Kastettu ihminen, joka ei ole ottanut vastaan Jeesusta Kristusta omaksi Vapahtajakseen, voi hyvinkin esiintyä niin kristillismielisenä, että on vaikea erottaa häntä todella elävistä kristityistä. Jeesuksen sanojen mukaan tällaiset käyvät sanan kuulossa, ottavat osaa ehtoollisen viettoon, jopa profetoivat Jeesuksen nimessä ja tekevät monenlaisia voimatekoja. Mutta kerran tulee päivä, jolloin Jeesus julki lausuu: ”En ole koskaan tuntenut teitä. Menkää pois, te laittomuuden tekijät.”

Nämä uskonnollismieliset kastetut ovat luontojumalisia, sielullisia ihmisiä, jotka eivät tiedä mitään todellisesta uudestisyntymisestä Pyhässä Hengessä. Ja nämä ne Juudan kirjeen mukaan saavatkin aikaan suurinta vahinkoa seurakunnassa. ”Sillä teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden jo aikoja sitten on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon — he ovat likapilkkuina teidän rakkausaterioillanne, julkeasti kemuilevat ja itseään kestitsevät. He ovat vedettömiä, tuulten ajeltavia pilviä, paljaita, syksyisiä puita, rajuja meren aaltoja, jotka vaahtoavat omia häpeitään. He ovat napisijoita, kohtalonsa nurkujia ja vaeltavat himojensa mukaan. Heidän suunsa puhuu pöyhkeitä ja he mielistelevät ihmisiä oman etunsa tähden. Nämä juuri saavat aikaan hajaannusta. He ovat sielullisia. Henkeä heillä ei ole.”

Tämänlaisen kuvauksen voi Juudas antaa kirjeessään sen aikaisesta seurakunnasta, josta käy selvästi ilmi, etteivät edes apostolisena aikana kaikki kastetut olleet todellisia kristittyjä, yhtä vähän kuin meidänkään päivinämme.

Suomen kansaa pidetään yleensä yhtenä maailman luterilaisimmista kansoista. Mutta jos tällä tarkoitetaan,

että Suomen kansa on kristitty kansa, niin ei silloin kristitty nimitystä käytetä sen raamatullisessa merkityksessä.

Ajattelemme nyt hiukan tilannetta keskuudessamme. Raamattuopistolla keskustelimme kerran S.K.S.K:n toimeenpanemasta Gallup-tutkimuksesta, jonka piti tuoda ilmi, minkälainen uskonnollinen tilanne maassamme vallitsee. Kysyin silloin läsnäolevilta oppilailta, mitenkä suuren prosentin valtiokirkkomme jäsenistä he arvelivat olevan todellisia uudestisyntyneitä ja Pyhästä Hengestä osallisia kristittyjä?

Kohdistin kysymykseni usealle oppilaalle sanoen, ettei tässä nyt ole kysymys jonkinlaisesta Jumalan tuomiosta, joka yksin sydämet tuntee. Mutta koska Jeesus on sanonut, että hedelmistä puu tunnetaan ja että orjantappurat eivät voi kasvaa viikunoita, eikä vuorella oleva kaupunki voi olla piilossa, niin päättelemme nyt vain näin inhimillisesti, miltä meistä tässä suhteessa näyttää.

Kysyin eräältä, arveliko hän, että heidän kaupungissaan joka kymmenes oli todella uudestisyntynyt ja Pyhästä Hengestä osallinen? Sanoin: ”Ajatelkaa nyt, onko joka kymmenes kadulla vastaan tuleva ihminen elävä uskovainen?” Tähän hän vastasi: ”Ei ikinä. Jos olisi joka viideskymmenes. Muutenhan meidän kaupungissamme olisi vallan paljon uskovaisia, mutta mikäli minä tiedän ja voin päätellä kirkossa käynnistä ja kristillisiin harrastuksiin osaaottamisesta, niin kyllä meitä on melko vähän.”

Jatkoin näin tiedustelujani. Ja jokainen oppilas vastasi samaan tyyliin, kuin tämä äsken mainittu.

Sanoin silloin: ”Ajatellaan nyt kuitenkin, että joka kymmenes ihminen valtiokirkkomme jäsenistä on todella elänyt uudestisyntymisen ja saanut Pyhän Hengen. Mi-

kä silloin on totuus tästä kirkosta? Kun meidän päivinämme on sellaisia teologeja, jotka kehtaavat sanoa, että tämä valtiokirkko on sama kuin Kristuksen ruumis, niin tässä valossa nämä teologit sanovat niin räikeän valheen, että jokaisen Raamattua tuntevan ihmisen pitäisi se jyrkästi torjua. Jos vain joka kymmenes tämän kirkon jäsenistä on elävä uskovainen ja näin kuuluu Jumalan valtakuntaan ja Pyhän Hengen hallintapiiriin, niin silloin yhdeksänkymmenettäosaa kuuluu Raamatun mukaan perkeleen valtakuntaan ja saatanan hallintapiiriin.

Sillä onhan meillä tästä hyvin selvä todistus Jumalan sanassa.

Johannes kirjoittaa 1. kirjeensä 3. luvussa:

”Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niinkuin Hän on vanhurskas. Joka syntiä tekee, se on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta asti. Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän ei ole Jumalasta, ei myöskään se, joka ei veljeänsä rakasta.”

Ja kirjoittaahan Paavali Ef. kirjeen 2. luvussa hyvin selvät sanat, joissa hän tuo ilmi eron suruttoman, jumalattoman ihmisen ja elävän uskovaisen välillä. Siellä luemme näin:

”Ja Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne, joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa, joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa noudattaen lihan ja ajatuksen mielitekoja ja olimme luonnostamme vihan lapsia, niinkuin muutkin.”

Ja tätä ei ollenkaan muuta se, että tämän joukon keskuudessa on monia uskonnollisuutta harrastavia ihmisiä, sillä ovathan Afrikan mustat neekeritkin uskonnollisia, vaikka palvelevatkin osaltaan pahoja henkiä. Uskonnollisia ovat buddhalaiset, muhamettilaiset, mormoonit, teosofit y.m.

Tässä on kysymys ihmisistä, jotka ovat vailla iankaikkista elämää Jeesuksessa Kristuksessa.

Kun Paavali muistelee elämäänsä uskonnollisena juutalaisena, joka pyrki kaikessa noudattamaan isien perinnäissääntöjä, sanoo hän itsestänsä kirjeessään Tiitukselle:

"Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja hekumain orjia, elimme pahuudessa ja kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme."

Uskonnollisuus on laadultaan jotain aivan muuta kuin elävä kristillisyys. Meidän kirkkokansamme piirissä on paljon uskonnollisia ihmisiä, jotka eivät koskaan ole eläneet todellista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa. Jopa meidän suurten herätysliikkeittemme liepeilläkin liikehtii suuri määrä luontojumalisia, kristillismielisiä, hurskaita ja hartaita ihmisiä, joiden tie kuitenkin lopulta päättyy tulijärveen, koska eivät milloinkaan ole tehneet todellista parannusta, luopuneet synnistä ja maailmasta ja ottaneet vastaan Jeesusta Kristusta henkilökohtaiseksi Vapahtajaksensa.

Tämän järkyttävän tosiasian pitäisi herättää kaikki kansankirkkomme todelliset ystävät uupumattomaan sisälähetystyöhön. Jos kerran kirkkomme sisäpuolella on perkeleen valtakunnan suhde Jumalan valtakuntaan niinkuin yhdeksän suhde yhteen, niin onhan tuiki mahdotonta ajatella, että tämä perkeleen valtakunnan osa olisi jäsenenä Kristuksen ruumiissa.

Meidän täytyy tehdä selvä ero todellisten kristittyjen ja nimikristittyjen välillä, sillä Raamattukin tekee tämän eron.

”Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: ’Näin sanoo Hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. — Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan. — Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta’.” (Ilm.) 3 : 1—6). Tästä raamatunkohdasta me huomaamme, että Sardeen seurakunnassa oli vain harvoja, joiden nimet olivat Karitsan elämän kirjassa, kun suurin osa seurakuntalaisia oli vain nimikristittyjä. Seurakunnasta kokonaisuudessaan sanotaan: ”Sinulla on se nimi, että sinä elät, mutta sinä olet kuollut.”

Juuri tällä tavalla voidaan sanoa Euroopan kansoista. Nekin ovat vuosisatoja kantaneet kristillistä nimeä, mutta todelliset kristityt ovat olleet hyvin harvinaisia.

Luther valittaa, että hänen päivinänsä on niin vähän todellisia eläviä uskovaisia, että hän ei saa muodostetuksi sellaista ”uskovaisten seurakuntaa”, jonka hän kuitenkin tahtoisi syntyvän kansankirkon sisäpuolelle. Tunnettuahan on Lutherin sana: ”Kristitty on harvinainen lintu”. Ja näin on ollut kautta aikojen. Näin on tämän päivän Suomessakin.

Jos siis tahdomme nimittää kristityiksi niitä, joita Raamattu todella nimittää kristityiksi, silloin ovat kysymyksessä ainoastaan ne ihmiset, joiden nimet ovat Karitsan elämän kirjassa. Nämä yksistään muodostavat Kristuksen ruumiin.

Kristuksen ruumiiseen kuuluvat siis ainoastaan todella uudestisyntyneet ja Pyhästä Hengestä osalliset.

Ja mikäli tämänlainen jäsen luopuu Herrasta, ei se enää ole jäsen Kristuksen ruumiissa, vaan Jeesus sanoo vertauksessaan viinipuusta: ”Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois, niinkuin oksa, ja hän kuivettuu, ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat”, (Joh. 15).

Jeesuksen sanojen mukaan ei viinipuussa siedetä ainoatakaan kuivaa oksaa, vaan se hakataan pois. Samalla tavalla Herra ei siedä ruumiissansa ainoatakaan kuivaa solua, vaan se leikataan pois.

Tässäkin suhteessa kuullaan meidän keskuudessamme täydellisesti Jumalan totuudesta poikkeavaa julistusta.

Edellä esitettyä totuutta havainnollistuttaa Jeesus erikoisesti vertauksella vehnästä ja valhevehnästä.

”Taivasten valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten nukkuessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan ja meni pois. Kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin lustekin tuli näkyviin. Niin perheenisännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: ’Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut lustetta?’ Hän sanoi heille: ’Sen on vihamies tehnyt.’ Niin palvelijat sanoivat hänelle: ’Tahdotko, että me menemme ja kokoamme sen?’ Mutta hän sanoi: ’En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin. Antakaa molempien kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti. Ja elonaikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani”. (Matt. 13: 24—30).

Väliaikaisessa käännöksessä käytettiin nimityksiä vehnä ja valhevehnä. Nämä nimitykset tuovat vielä sel-

vemmin ilmi, mitenkä ulkonaisesti samannäköisiä nisu ja lusteet olivat.

Kun nyt Jeesus selittää opetuslapsillensa tätä vertausta, sanoo Hän, että hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset.

Kun tässä valtakunnan lapset ja pahan lapset ovat ulkonaisesti niin toistensa näköiset, että Jeesus ei anna lupaa opetuslapsilleen käydä eroittelemaan niitä kahteen ryhmään, niin Hän ei suinkaan voi tarkoittaa pahan lapsilla sellaisia ihmisiä, kuin rosvot, varkaat, huorintekijät, murhamiehet tai muut julkisyntiset. Kyllähän nämä voitaisiin erottaa niistä, jotka ovat uudestisyntyneitä ja vaeltavat Jumalan Hengen johdossa. Mutta tässä on kysymys ihmisistä, joita ei ihminen voi ulkonaisesti erottaa elävistä kristityistä, koska he harrastavat jumalisuutta, veisaavat virsiä, käyvät Herran huoneessa, ottavat osaa ehtoollisen viettoon ja ovat kaikin puolin siveellisesti nuhteettomia kansalaisia.

Sentähden ymmärrän tässä tarkoitettavan uudestisyntymättömiä, uskonnollisia, kristillismielisiä, luontojumalisia, jotka monasti ovat niin elävien kristittyjen kaltaisia, että tarvitaan suorastaan henkien erottamisen lahja, jotta osattaisiin sijoittaa nämä oikeaan ryhmäänsä.

Ymmärrän siis, että valhevehnällä tarkoitetaan kristityn nimeä kantavia ihmisiä, mutta ihmisiä, jotka ovat täydellisesti sisäisesti vieraita Herralle.

Kun Jeesus sanoo, että pelto on maailma, niin ei tämä sanonta millään tavalla estä ajattelemasta näitä ihmisiä jonkun kirkkokunnan jäseninä, sillä ovathan esim. Euroopan kansat vuosisatoja olleet erilaisten kirkkokuntien jäseniä ja samalla maailman ihmisiä, eli perkeleen valtakunnan jäseniä. Jeesus ei sano, että pelto on seurakunta, sillä Kristuksen seurakuntaan ei lo-

pultakaan voi kuulua yksikään ihminen, jota Herra tässä kuvaa valhevehnällä tai lusteella, sillä päättyyhän tämän vertauksen selitys sanoihin:

"Ja heidät heitetään tuliseen pätsiin, missä on oleva itku ja hammasten kiristys", mutta oikeasta "vehnästä" sanotaan: "Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa, niinkuin aurinko."

On siis erittäin tärkeätä, että olemme selvillä siitä, mitenkä kristityn nimeä kantavat luontojumaliset, maailman ihmiset ja ulkonaisen kirkon jäsenet voivat olla Jumalan Hengestä syntyneiden, uusien luomuksien kaltaisia ulkonaisessa suhteessa. Paavali sanoo näistä ihmisistä 2. Tim. 3: 5:

"Heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman", t.s. nämä ihmiset eivät ole osallisia Pyhästä Hengestä.

Tässä toteamme sen saman ilmiön, minkä Jeesus esittää meille vertauksessa kymmenestä neitseestä. Nuo viisi tyhmää olivat ulkonaisesti aivan samanlaisia kuin älykkäät. Ero oli siinä, että toisten lampuissa oli öljyä, mikä toisilta puuttui. Öljy on usein Raamatussa Pyhän Hengen vertauskuva ja ymmärrämme sen tässäkin vertauksessa tarkoittavan nimenomaan Pyhää Henkeä.

Hyvä lukijani. Älä sinä vain tee sitä kohtalokasta erehdystä, että luulet luontoperäisen jumalisuutesi ja kristillismielisyytesi avaavan sinulle taivaan portin. Jos näin teet, tulet kerran havaitsemaan tehneesi niin kohtalokkaan erehdyksen, että sen seuraukset ulottuvat läpi iäisyyden. On viisainta pysyä selvässä Jumalan sanassa. Ja Jumalan sanan mukaan ei yksikään, joka ei ole ottanut vastaan Jeesusta Kristusta omaksi henkilökohtaiseksi Vapahtajakseen ja saanut Pyhän Hengen sisäistä todistusta lapseudestaan, tule milloinkaan sisälle Jumalan valtakuntaan, vaikka hän miten touhuaisi täällä ajassa kristillisissä riennoissa ja esiintyisi hyvinkin uskonnollisena ihmisenä.

IV

KUKA ON KRISTITTY

Professori Odeberg on kirjoittanut suurta huomiota herättäneen kirjan nimeltä: ”Farisealaisuus ja kristillisyys”. Tässä kirjassa hän toteaa, että se mitä me olemme tottuneet pitämään kristillisyytenä, on usein suurelta osaltaan farisealaisuutta. Hän luo eteemme aivan uuden kuvan farisealaisuudesta esittäen, mitenkä farisealaisten julistuksen ja Jeesuksen julistuksen välillä ei ollut pinnalta katsoen suurtakaan eroa.

Fariseukset tunnustivat Jumalan ja Jumalan tahdon aivan samanlaiseksi kuin Jeesus. He pitivät rakkautta lain täyttymyksenä. Monet sellaiset lausunnot Jeesuksen Vuorisaarnassa, joita me pidämme nimenomaan kristillisinä, olivat tuttuja myöskin farisealaisuuden piirissä, kuten esim. sanonta: ”Mitä et tahdo ihmisten tekevän sinulle, älä sinäkään sitä tee heille”.

Ja kuitenkin oli farisealaisten julistuksen ja Jeesuksen julistuksen välillä oleellinen ero. Tämä käy kaikkein selvimmin ilmi Johanneksen evankeliumin 3. luvusta, johon meille on talletettuna Jeesuksen ja Nikodeemuksen välinen keskustelu juuri tästä asiasta.

Nikodeemus oli jalo fariseus, edustaen parhainta uskonnollisuutta. Hän oli nähnyt nuoressa Nasaretin profeetassa Jumalan miehen. Hän oli ollut toteamassa ne voimateot, joita Jeesus Jerusalemin temppelissä teki. Ja nyt hän oli tullut niin levottomaksi, että hänen oli täytynyt lähteä yön selkään saadakseen keskustella Nasaretin profeetan kanssa tästä asiasta.

Tästä keskustelusta käy mitä selvimmin ilmi farisealaisuuden eli uskonnollisen luontojumalisuuden ja Jeesuksen edustaman Jumalan valtakuntajulistuksen välinen ero.

Vain muutamia kohtia.

Nikodeemus arvelee, että Jeesus oli tullut heille opettajaksi, ja tunnustaa, että hän uskoo tämän opettajan todella Jumalan lähettämäksi. Jeesus tekee lyhyen lopun tästä ajatuksen juoksusta. Hän aivan kuin tahtoo sanoa Nikodeemukselle: ”Et sinä, Nikodeemus, tarvitse ensi sijassa opettajaa, vaan sinä tarvitset Vapahtajan. Sinun täyty syntyä uudesti, ylhäältä. Sinun jumalisuutesi on lihasta syntynyttä, ihmisen jumalisuutta. Mutta mikä lihasta on syntynyt, se pysyy lihana, vaikka tulisi millaisia opettajia hyvänsä. Sinun täytyy syntyä Hengestä, ylhäältä, sillä mikä Hengestä on syntynyt, se on henki. Ja Jumalan valtakunta on hengellistä elämää Pyhässä Hengessä.” Kun Nikodeemus nyt kysyy, mitenkä tämä voi tapahtua, maalaa Jeesus hänen eteensä kuvan eräästä tapauksesta Israelin korpivaelluksen aikana:

”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka Häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma Hänen kauttaan pelastuisi. Joka uskoo Häneen, sitä ei tuomita. Mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen.”

Raamatullisen kristillisyyden perusvaatimus on uudestisyntyminen Pyhästä Hengestä. Emme koskaan voi

kasvattaa jotain ihmistä pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan omaksi. Tämä on yhtä mahdotonta kuin jos puutarhuri luulisi voivansa jalostaa jonkun ruusulajin niin, että ruusuista lopulta tulisi pääskysiä. Luonnollinen ihminen ei voi milloinkaan kehittyä Jumalan ihmiseksi. Jumalan ihmiseksi täytyy syntyä.

Paavalin julistuksen ydinsanoma ilmenee seuraavissa lauseissa:

"Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle. Sillä ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan uusi luomus" (Gal. 6: 14—15).

Kun Jeesus keskusteli Nikodeemuksen kanssa, ja tämä oli aivan ymmällä Hänen sanojensa johdosta, johdatti Jeesus hänet hengessä katsomaan tulevaa Golgatan ristiä, sillä sitähän vaskikäärmeen tangon päähän nostaminen erämaassa vertauskuvallisesti merkitsi.

Näin ollen Jeesus johdatti Nikodeemuksen Golgatalle, ja Golgatan ristin edessä onkin uudestisyntymisen paikka.

Samalla tavalla puhuu Paavali edellä mainitussa kohdassa Kristuksen rististä. Hän ei tahdo tietää mistään muusta kuin siitä, sillä tämän ristin voimasta syntyvät uudet luomukset.

Evankeliumin yhdinsanoma on sanoma rististä, jolla kuollen Jumalan Karitsa otti pois maailman synnin. Täällä Golgatalla on tänä päivänä Jumalan armoistuin. Täällä on avoin lähde kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan. Juuri täällä on syntisen vanhurskauttamisen paikka. Täällä hänen vanha luomuksensa tuomitaan ristille ja täällä luodaan uusi luomus. Ja tämän uuden

luomuksen luo Herra sanallaan. Niinkuin Hän kerran sanallaan loi taivaat ja maat, niin luo Hän tänä päivänä sanallaan uusia luomuksia. Ja tämä sana on sana syntien anteeksisaamisesta. Kun sana syntien anteeksisaamisesta kohtaa katuvan syntisen, luo Herra sanansa ja Henkensä kautta uuden luomuksen.

Tästä kirjoittaa Paavali 2. Kor. 5: 17.:

”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus. Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.”

Pelastuksemme perustus on kokonaan ulkopuolellamme. Se on Kristuksessa ja Hänen työssään Golgatan ristillä. Tämän, ”Kristus meidän edestämme”, pitää aina ja joka päivä olla silmiemme edessä.

Mutta tämä ihana tapahtuma ei tule meille pelastukseksi, jos vain tyydymme sen näin järjellämme toteamaan. Tämä olisi sellaista aivouskoa, josta m.m. Paavo Ruotsalainen vakavasti varoitti Jumalan rauhaa etsiviä ihmisiä.

”Kristus meidän edestämme täytyy tulla Kristukseksi meissä”, muutoin jäämme ulkopuolelle elävän pelastuksen.

2. Piet. kirjeessä, sen 1. luvussa sanotaan nimenomaan, että Jumala on antanut meille mitä ihanimmat lupaukset, jotta me niiden kautta tulisimme jumalallisesti luonnosta osallisiksi.

Mitä tämä sanonta sisältää, sitä en ainakaan minä osaa selvittää. Mutta totean vain, että kysymyksessä on eräs yliluonnollinen tapahtuma, jonka kohteeksi syntisen ihmisen täytyy tulla, ennenkuin hän tulee taivaskelpoiseksi.

Hänessä täytyy syntyä jotain aivan uutta, Jumalasta lähtöisin olevaa. Vain tämänlaisena uutena luomuksena voi hän kerran periä taivaan kirkkauden.

Ilm.kirjan 7. luvussa esitetään meille valtava näky suuresta valkopukuisesta joukosta, joka ylistää Herraa pelastuksestaan. Tunnusmerkillistä tälle joukolle on se, että se veisaa uutta virttä. Tämä uusi virsi on syntynyt siitä elävästä pelastuskokemuksesta, minkä jokainen näistä oli kokenut Golgatalla, kun hän kadotettuna ja tuomittuna syntisenä alistui Herran tuomioon, mutta samalla otti vastaan täydellisen armahduksen Jeesuksen Kristuksen ansiossa ja Hänen veressään. Näin ihanasti vapautuneena kaikesta menneisyydestä, synnin ja saatanan vallasta ja siirtyneenä Jumalan Pojan taivaalliseen valtapiiriin syttyi hänen sydämessään sellainen kiitollisuus ja ilo, että se puhkesi uuden virren säveliin. Ja tämä uusi virsi ei ole mitään muuta kuin syntisen suurta kiitollisuutta Jumalan sanomattomasta armosta ja armahduksesta, kun Hän menetteli ihmispoloisen kanssa aivan päinvastoin, kuin mitä tämä oli ansainnut.

Sinä ja minä, me olemme ansainneet kadotuksen. Mutta Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman tähden menettelee Herra meidän kanssamme aivan päinvastoin, kuin mitä olemme ansainneet. Jopa Paavali sanoo, että "missä synti on suureksi tullut, siellä armo on ylenpalttiseksi tullut". Näin saa siis suurinkin syntinen omistaa omalle kohdallensa tuon uutta elämää luovan sanan: Sinun syntisi ovat anteeksiannetut, poispyyhityt, meren pohjaan heitetyt. Ne eivät tule enää esille milloinkaan, eivät edes tuomiopäivänä. Herra ei enää muistele niitä. Hän on ne poistanut kasvojensa edestä, eikä tahdo niitä enää katsella.

"Vapauteen Kristus on vapauttanut meidät", kirjoittaa Paavali Gal. kirjeen 5. luvun alussa ja lisää: "Älkää antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen."

Raamatun mukaan Jumalan lapsi on tällainen Kristuksen veren voimasta vapautettu uusi luomus. Ja hänelle kuuluu tämäkin Herran sana:

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat", (Room. 8. 1).

Kun siis kysymme: "Kuka on kristitty?" kuuluu vastauksemme Raamatun mukaan näin:

"Kristitty on ihminen, joka on uudestisyntymisessä tullut uudeksi luomukseksi Kristuksessa Jeesuksessa."

V

MISTÄ KRISTITTY TUNNETAAN?

”Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne Häntä.

Rakkaani. Nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme Hänen kaltaisikseen, kun Hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on. Ja jokainen, joka panee Häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin Hän on puhdas”, (1. Joh. 3: 1—3).

Kristityn nimeä ei saa käyttää missään muussa merkityksessä kuin siinä, missä Raamattu sitä käyttää. Heti kun tämä nimitys annetaan ihmiselle, joka ei vastaa sitä, mitä Raamattu kristityllä tarkoittaa, painetaan tähän ihmiseen väärä leima.

Väärän rahan tekijää pidetään suurena rikollisena. Ken sellaista harrastaa, joutuu viranomaisten kanssa tekemisiin ja linnaan.

Väärien lääkkeitten antaminen määrätyissä taudin tapauksissa, vaikka pullon päällä olisikin oikean lääkkeen nimi, tuottaa potilaalle kuoleman.

Laissa on ankarat rangaistusmääräykset, jos joku käyttää jonkun tehtaan merkkiä leimaamalla omat ala-arvoiset tuotteensa tällä merkillä.

Kun me sovitamme näitä kaikessa maallisessa elämässä ehdottoman oikeina pidettyjä periaatteita kristinuskon alalle, joudumme kauhuksemme toteamaan, mi-

tenkä väärin kristityn ja kristillisyyden nimeä onkaan aikojen kuluessa käytetty ja käytetään tänään.

Meidän on aina muistettava, että ainoastaan apostolinen julistus on oikeata kristillistä julistusta. Mikäli tästä poiketaan, joudutaan painamaan kristillisyyden leima aivan väärään julistukseen. Kuinka paljon ovatkaan eri yliopistojen professorit tehneet tässä syntiä, leimaamalla omat käsityksensä ja mielipiteensä kristinuskon leimalla, vaikka monissa oleellisissa kohdissa ei heidän opetuksellansa ja apostolisella julistuksella ole mitään yhteistä.

On vallan hirveätä ajatella, kuinka paljon historian kuluessa onkaan lausuttu vääriä todistuksia Jeesuksesta, Hänen evankeliumistaan ja apostolisesta julistuksesta. Ei tarvitse muuta kuin syventyä tutkimaan dogmihistoriaa, tullakseen tästä vakuutetuksi.

Ja kun vielä sanomme, että monilta näistä professoreista puuttuvat alkeellisimmat edellytykset ymmärtääkseen oikein Uuden Testamentin sanomaa, niin ihmettelymme on sitä suurempi. Sillä kun Jeesus puhuu siitä, mitenkä Hänen julistamansa totuudet ovat salatut tämän maailman viisailta ja toimellisilta ja ilmoitetut lapsenmielisille, ja kun Hän nimenomaan sanoo, ettei kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä eikä Isää kukaan muu kuin Poika ja kenelle Poika tahtoo Hänet ilmoittaa, niin on vääryyksien vääryyttä, kun uudestisyntymättömät ja Pyhästä Hengestä osattomat teologit lähtevät tulkitsemaan Raamatun salattua viisautta. Kun Paavali 1. Kor. kirjeen 2. luvussa nimenomaan sanoo, ettei luonnollinen, sielullinen eli uudestisyntymätön ihminen ymmärrä eikä ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on, vaan se on hänelle hullutusta, niin on kaikenlainen puhe uudestisyntymättömien teologiasta aivan samanarvoista kuin epämusikaalisten ihmisten

puhe Beethovenin ja muiden suurten säveltäjien sävellyksistä.

On itsestään selvää Raamatun edessä, että uudestisyntymättömän teologin puhe kristinuskosta on samanarvoista kuin sokean puhe väreistä tai kuuron puhe äänistä.

Kristitty on Raamatun mukaan uudestisyntynyt Jumalan lapsi, joka palvoo Jeesusta Kristusta Jumalanaan ja tahtoo olla Hänelle kaikessa kuuliainen.

Mainitsen nyt kolme seikkaa, joista kristitty tunnetaan.

Kristitty on ihminen, joka on hengessään käynyt Golgatalla. Täällä hänet on tutkittu, tuomittu ja armahdettu. Golgatalla hänet on vanhuskautettu ja täällä hän on saanut uudestisyntymisen armon.

Ken ei Golgatasta kokemuksellisesti mitään tiedä, hän ei voi olla kristitty, vaikka hän sellaista nimeä kantaisikin.

Golgatalla on ahdas portti. Tämä portti on armon portti. Tämä portti on Jeesus itse. Sentähden tämä portti on syntien anteeksiantamuksen portti. Ja elävä kristillisyys — tämä on meidän tarkoin huomattava — alkaa vasta syntien anteeksiantamuksesta. Sen toteaa Lutherkin sanoessaan: ”Missä syntien anteeksiantamus on, siellä on elämä ja autuus”.

Golgatalta erkanee kaita tie, joka vie kirkkauteen. Sentähden jokainen kaidan tien matkamies tietää kertoa suuresta armahduksesta Jeesuksen ristin edessä.

Tämä on ensimmäinen mainitsemistani kristityn tuntomerkeistä.

Toisena kristityn epäämättömänä tunnusmerkkinä pitää Raamattu Pyhän Hengen saamista.

Jo Johannes Kastaja sanoi, että Messias kastaa omansa Pyhällä Hengellä. Ensimmäisen kerran tapahtui tä-

mä suuri ihme helluntaina, jolloin Jeesuksen hajanainen ystäväpiiri luotiin yhdeksi kokonaisuudeksi eli eläväksi elimistöksi Pyhän Hengen vuodatuksen kautta. Silloin syntyi seurakunta eli Kristuksen ruumis. Ja Paavali julistaa, että jokaisen kristityn tuntomerkkinä on juuri se, että hän on saanut Pyhän Hengen.

Pyhä Henki on Herran painama sinetti omiinsa. Tällä sinetillä Hän varmistaa omistusoikeutensa ihmiseen. Sentähden Paavali kirjoittaa Ef. 4: 30:

"Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka."

Saman kirjeen 1. luvussa hän mainitsee, ketkä Herra tällä tavalla omiksensa sinetöi, kirjoittaessaan näin:

"Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatun Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena. Hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa kiitokseksi."

Paavalin julistuksen mukaan kristitty tunnetaan juuri siitä, että hän on saanut henkikasteen, sen jolla Johannes Kastaja ennusti Messiaan kastavan jokaisen omansa. Me luemme 1. Kor. 12: 12—13:

"Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin. Sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä."

Erikoisen selväksi käy tämä Pyhän Hengen saamisen välttämättömyys Room. kirjeen 8. luvusta:

"Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Ju-

malan lapsia. Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä, ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: 'Abba, isä'. Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia."

Tämä raamatunlause todistaa mitä selvimmin Jumalan lapsella olevan toisen hengen kuin maailman lapsella. Kun maailman lapsi on osallinen saatanan hengestä, niin Jumalan lapsi on osallinen Jumalan Hengestä. Ei yksikään, joka on vailla Pyhää Henkeä, voi olla Jumalan lapsi.

Sanoisimme siis, että vain Jeesuksen verellä pestyt ja Pyhän Hengen sinetillä sinetöidyt uudet luomukset tunnetaan kerran taivaan portilla.

Kolmantena tuntomerkkinä mainitsisin vielä sen ihmeellisen vapautuksen, minkä Raamattu aina liittää tosi kristityn nimeen. Apostoli Paavali kirjoittaa Gal. 5: 1:

"Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen."

Tähän lauseeseen luo valoa Room. 8: 1:

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista."

Elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on sama kuin Pyhän Hengen voima. Todellinen Jumalan lapsi on saanut kokea elämässään Jumalan sanan, Kristuksen veren ja Pyhän Hengen voiman.

Hän on vapautettu ihminen.

Hän on vapautettu menneisyydestään, sillä kaikki tämä tuomittiin Golgatalla ja heitettiin meren syvyyteen. Näin hän vapautui syyttävästä omastatunnosta ja jatkuvista saatanan muistutuksista. Herra vapautti

hänet synneistä, mutta ei syntisyydestä. Kyllä Jumalan lapsi edelleenkin saa kantaa ”vanhaa minäänsä”, ”lihaansa”, mikä aina taistelee hänessä olevaa uutta luomusta ja Henkeä vastaan. Ei Jumalan lapsi ole kiusauksista vapautettu, mutta kylläkin synnin hallitusvallasta, kun hän on luovuttanut itsensä ja kaikkensa Kristukselle, tullen näin Paavalin lailla Kristuksen orjaksi. Kristuksen orjana on hänellä vain yksi herra, ja siksi hän on vapautettu myöskin ihmisten tuomiosta. Hän seisoo ja kaatuu oman Mestarinsa edessä.

Tämä vapautuksen evankeliumi on erikoisen tunnusmerkillistä juuri apostoliselle julistukselle. Se ei merkitse minkäänlaista synnittömyyttä. Paavali tunsi itsensä suurimmaksi syntiseksi maan päällä, eikä hän koskaan tätä tietoisuutta kadottanutkaan. Herra oli antanut hänelle pistimen lihaan, jonka aina tuli muistuttaa häntä hänen langenneesta luonnostaan ja pitää häntä nöyryydessä ja alituisena armon kerjäläisenä.

Tämä juuri on kristityn oikea asenne. Vaikka hän eläisi satavuotiaaksi, pysyy hän itsessänsä aina samanlaisena tuomittuna ja kadotettuna syntisenä. Hän on todellisuudessa aina vailla omaa vanhurskautta ja pyhyyttä.

Mutta sensijaan hän on Kristuksessa, Kristuksen veriarmossa täydellisesti armahdettu. Kristus on hänen vanhurskautensa, pyhityksensä, lunastuksensa, viisautensa, voimansa, — kaikkensa.

Kristitty on siis ihminen, joka voi todistaa itsestänsä:

”En silleen enää elä minä, vaan Kristus elää minussa.” Ja missä Kristus elää, siellä eletään Hänen vapautensa voimassa.

VI

KRISTITTY — "UUDEN AIOONIN" IHMINEN

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.

Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa. Kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii." (1. Kor. 13: 1—7).

Kristitty on rakkauden ihminen. Rakkauden vastakohtana ei ole viha, vaan itsekkyys. Luonnollista ihmistä hallitsee itsekkyys. Hengestä syntyneessä ihmisessä elää Kristus. Hän elää jokaisessa Hengestä syntyneessä ihmisessä, toisissa voimakkaammin, toisissa heikommin.

Tämä johtuu siitä, missä määrin kristitty on Pyhän Hengen täyttämä. Jos hän elää omien voimiensa varassa, ilmenee Kristus-elämä hänessä sangen heikosti. Tämänlaisia kristittyjä nimittää Paavali lapsiksi Kristuksessa, eli lihallisiksi kristityiksi. (1. Kor. 3: 1—3). Heissä asuu Kristus, mutta liha on yhäti vielä siksi voimakas, että se lyö leimansa heidän elämäänsä.

Ihminen, jossa Kristus näin elää, on hengellinen ihminen. Häntä hallitsee Pyhä Henki. Hän on luovuttanut itsensä kaikkineen ristiinnaulittavaksi ja kuoletettavaksi. Mikäli Pyhä Henki tekee tämän todellisuudeksi hänen elämässään, sikäli ilmenee myös, että Kristus elää hänessä.

Raamattu asettaa meidän eteemme korkean kristillisen elämän ihanteen. Meidän tulisi vaeltaa, niinkuin Kristus vaelsi. Tämä ihanne on kuitenkin saavuttamattomissa, sillä Jumalan Pojan askeleet ovat syntiselle ihmiselle aivan liian pitkät. Paremminkin voisimme ajatella ihanteeksemme Jeesuksen suurinta valittua asetta, Paavalia, sillä hän oli syntinen ihminen, vaikkakin erikoisen suuressa määrin armoitettu.

Lukiessamme Paavalin kirjeitä, tulee silmiemme eteen kuva miehestä, jossa Kristus oli muodon saanut. Tosin loistaa sieltä selvästi esille myöskin Paavalin inhimillinen yksilöllisyys. Aavistamme koko ajan, mitenkä hänenkin elämässään Henki taistelee lihaa vastaan ja liha Henkeä vastaan. Mutta hän oli kuitenkin löytänyt käytännöllisen kristillisen elämän salaisuuden, joka teki hänestä miehen, jossa todella Kristus eli.

Kysymme: ”Mikä on tämä salaisuus?”

Vastaus on: ”Armo.”

Kun Paavali 1. Kor. kirjeen 13. luvussa asettaa rakkauden niin korkealle, että jos se puuttuu, puuttuu todellisuudessa kristillisyydestä kaikki, niin ei tässä ole kysymys jostakin Paavalin rakkaudesta. Ei Paavalikaan saa itsestänsä irti tämänlaista rakkautta.

Tämä rakkaus on lahja taivaasta.

On kysymys siitä rakkaudesta, josta hän kirjoittaa Room. 5: 5: ”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta.” Tämä Jumalan rakkaus on juuri Kristus. Siellä missä Kristus elää ja

hallitsee, siellä on ihminen täytetty Jumalan omalla rakkaudella.

Näin ollen kristitty on Jumalan rakkauden valtaama ihminen. Hän on täysin kuollut pois kaikesta lainalaisesta elämästä ja elää Jumalan armon ympäripiirittämänä, niinkuin kala vedessä. Sitä tarkoittaa Paavalin alituisesti Uudessa Testamentissa uudistuva sanonta: ”Olla Kristuksessa Jeesuksessa”. Tämä merkitsee samaa kuin olla upotettu sellaiseen armon mereen, missä ei enää tiedetä mistään muusta kuin Jumalan rakauden voimasta.

Kristitty on ihminen, joka on asetettu taivaallisiin. Tästä kirjoittaa Paavali Efesolaiskirjeen alussa:

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.”

Kristitty on näin ollen asetettu elämään aivan uudessa olopiirissä, taivaallisissa, eli Pyhässä Hengessä. Se, missä määrin me tämän tajuamme, ratkaisee meidän kristillisen elämämme laadun.

Voisimme myös sanoa, että kristitty on ”uuden aioonin ihminen”. Tätä nykyistä aioonia nimittää Paavali Galatalaiskirjeen alussa ”nykyiseksi pahaksi maailmanajaksi”. Tästä ”aioonista” on Kristus pelastanut omansa uuteen ”aiooniin”. Room. 12. luvun alussa luemme: ”Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.”

”Uuden aioonin ihminen elää Pyhän Hengen ehdottoman hallitusvallan, diktatuurin, alaisena. Hän elää Hengessä, Hengestä ja Hengen johdatuksessa. Näin ollen on hän täydellisessä ristiriidassa tämän nykyisen pahan maailmanajan elämää elävien ihmisten kanssa.

Tästä johtuu, ettei heidän välillään voi milloinkaan tulla minkäänlaista sovittelua. Jeesus huomautti usein, että Hänen ja maailman välillä on täydellinen ristiriita. Myöskin uskonnollisen maailman. Useasti puhui Hän myös siitä, että opetuslapsella ei voi olla muunlaista osaa kuin hänen opettajallaan. "Te joudutte kaikkien vihattaviksi Minun nimeni tähden." Kaikkina aikoina on elänyt kristillismielisiä ihmisiä, jotka ovat pyrkineet poistamaan rajaa Jumalan Hengen hallitusalueen ja maailman hengen hallitusalueen väliltä. Mutta tämän rajan poistaminen on tuiki mahdotonta. Kristus ja saatana edustavat niin täydellisesti vastakkaisia henkivaltoja, ettei niiden välillä koskaan voi syntyä mitään sovintoa. Sentähden juuri täytyy "uuden aioonin" ihmisen ottaa joka päivä ristinsä, jos mieli seurata Jeesusta. Risti muodostuu juuri siitä ristiriidasta, minkä "vanhan aioonin" ihminen ajatuksineen ja tapoineen aiheuttaa "uuden aioonin" ihmiselle.

Kristityn tie maailmassa muodostuu muukalaisen tieksi. Hänen yhdyskuntansa on taivaissa, ja sieltä hän odottaa Jeesusta Kristusta Vapahtajakseen, (Fil. 3: 20). Tämänlainen vaellus edellyttää suurta voimaa. Ei ole helppo olla ristiriidassa ympäristönsä kanssa. Ei ole helppo seistä ajan henkeä vastaan. Eikä ole helppoa todistaa Kristuksesta Häneen vihamielisesti suhtautuvan maailman keskellä. Kaikkeen tähän tarvitaan paljon voimaa.

Apostolien tekojen 2. luvun lopulla mainitaan neljä seikkaa, jotka ovat kaiken elävän kristillisyyden ulkonaisia tunnusmerkkejä.

"Ja he pysyivät apostolien opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksissa."

Nämä seikat ovat tunnusmerkillisiä tämänkin päivän kristityille.

Heidän täytyy alituisesti uudelleen syventyä apostoliseen julistukseen. Tämä merkitsee samaa kuin jokapäiväinen raamatunluku. Ainoastaan sellainen ihminen voi menestyksellisesti vaeltaa Jeesuksen askelissa ja taistella maailmassa olevaa turmelusta vastaan, joka ammentaa alituisesti uutta voimaa Jumalan sanasta. Ja tässä on nimenomaan kysymys Jumalan omasta sanasta. Kristillisen seurakunnan piirissä ei suinkaan kaikki julistus ole Jumalan sanaa. Ei kaikki ”maito” ole ”väärentämätöntä maitoa”. On paljon julistusta, joka poikkeaa apostolisesta ja johon on sekoitettu monenlaista inhimillistä viisautta. ”Uuden aioonin” julistus on ehdottomasti apostolista julistusta. Se on ehdottomasti Jumalan ilmoitusta Sanassa, johon ei saa pienimmässäkään määrässä sekoittaa ”vanhan aioonin” viisautta, mikä on tämän maailman viisautta ja täydellisesti ristiriidassa Jumalan ilmoituksen kanssa. Vain tämän maailman viisaudesta vapaa apostolinen julistus on elävää ja voimakasta ravintoa hengelliselle ihmiselle.

Vasta tuomiopäivänä käy ilmi, mitenkä tuhoisaa on ollut sellainen julistus, jossa Jumalan ilmoitukseen on sekoitettu tämän ”aioonin” viisautta.

Kristitty tunnetaan siis siitä, että hän elää Jumalan sanasta, Jumalan ilmoituksesta Sanassa, nimenomaan apostolisesta julistuksesta.

Toisena ulkokohtaisena tunnusmerkkinä mainittiin keskinäinen yhteys.

Kristitty ei ole mikään yksinäinen olio, vaan solu Kristuksen ruumiissa. Kristuksen ruumiin muodostavat kaikki ne, jotka ovat saaneet uudestisyntymisen armon ja Pyhän Hengen. Kristitty on jäsen seurakunnassa. Seurakunta on taas elävä elimistö, jonka Pyhä Henki on luonut.

Emme voi milloinkaan ajatella kristittyä jonain yksinäisenä "matkamiehenä", vaan paremminkin jäsenenä suuressa saattuessa, jonka alkupää on jo ehtinyt kirkkauteen. Tämä saattue on Karitsan häihin kulkeva morsiusjoukko. Kristuksen seurakunnan erikoisena tunnusmerkkinä on juuri tämä morsiusmieli. Morsian vaeltaa kohti Ylkäänsä. Jos tämä mieli seurakunnasta katoaa, ja Herran omat alkavat veljeillä tämän "pahan aioonin" ihmisten kanssa, silloin Raamattu antaa heille tuon perin ruman nimen — portto. Tämä merkitsee ihmistä, jotka ovat käyneet sydämeltään uskottomiksi Herralleen ja Mestarilleen.

On perin tärkeätä, että jokainen Jumalan ihminen pyrkii niin lähelle toisia Jumalan lapsia kuin mahdollista, sillä vasta seurakunnan yhteydessä hän saa kokea niitä parhaita siunauksia, joita Herra tahtoo omillensa antaa.

Kolmantena näkyväisenä tunnusmerkkinä mainitaan yhteinen Herran ehtoollinen eli leivän murtaminen. Tässä pyhässä ateriassa ilmentää Kristuksen seurakunta itsensä kaikkein ihanimmalla tavalla. Ehtoollispöytä on kalpea heijastus siitä Karitsan häääteriasta, jolle tämä morsiusjoukko on matkalla. Ehtoollispöytään käydään kiittäen ja ylistäen Jumalan Karitsaa, joka on jo ottanut pois maailman synnin. Se on näin ollen kiitos- ja ylistysateria. Mutta ehtoollispöydässä on ylösnoussut Herra itse isäntänä. Ehtoollisvieraat ovat Hänen vieraitansa. Ehtoollisella palvelevat papit vain Hänen palvelijoitansa. Näin ehtoollisen vietto on samalla muistoateria. Siinä nimenomaan uudelleen muistellaan Hänen uhrautuvaa rakkauttansa Golgatan ristillä ja eletään se armonvälineissä todellisuudeksi. Mutta ehtoollisateria on myöskin samalla keskinäisen rakkauden ateria. Ehtoollisvieraat ovat Jumalan perheväkeä, ja ateria Jee-

suksen ystävien ateria, ystävien, jotka ovat liitetyt yhteen jumalallisen rakkauden kautta.

Ehtoolliseen kuuluu vielä paljon muutakin, mutta tärkein on yhteys Herraan ja Herran omiin Pyhässä Hengessä.

Tämänlaista pyhää hetkeä vietettiin alkuseurakunnassa joka päivä. Meidän keskuudessamme se on harvinaisempaa, emmekä usein tunnekaan sellaista hengellistä yhteyttä kuin mitä alkuseurakunnassa tunnettiin, kun — Lutherin sanoja käyttääkseni — "sakramentti on heitetty kaiken maailman tallattavaksi."

Meidän on kuitenkin aina muistettava, että ehtoollispöytä on katettu ainoastaan Jeesuksen ystävälle, joskaan emme ryhdy karkoittamaan sieltä "juudas iskariotteja", sen enempää kuin Jeesus itsekään sitä teki.

Neljäntenä tunnusmerkknä mainitaan tuossa raamatunkohdassa rukous. Ja onkin aivan mahdotonta ajatella kristittyä ilman rukousta, sillä juuri rukouksen kautta hän on yhteydessä näkymättömään maailmaan ja pääsee osalliseksi näkymättömän maailman voimista.

Pyhä Henki on nimenomaan rukouksen henki. Hän ei ainoastaan rukoile meidän puolestamme, vaan Hän rukoilee myöskin meissä. Syynä kristittyjen ja Kristuksen seurakunnan suureen hengelliseen voimattomuuteen on osaltansa rukouksen laiminlyöminen. Jeesuksesta me näemme, että Hän asetti rukouksen elämässään aivan ensi sijalle. Paavalin kirjeistä käy myöskin ilmi, että tämä mies eli elämäänsä alituisessa rukouksessa. Hän oli rukouksen kautta katkeamattomassa yhteydessä näkymättömään maailmaan. Tämä selittää osaltaan sen, miten hän saattoi tulla niin suureksi siunaukseksi, ei ainoastaan oman aikansa ihmisille, vaan kristikunnalle kautta aikojen.

Emme voi päättää tätä kristityn tunnusmerkkien esittelyä mainitsematta vielä erittäin tärkeätä seikkaa.

Herra on uskonut seurakunnallensa suuren tehtävän: viedä evankeliumin sanoma maailman ääriin asti. Tämä merkitsee sitä, että Herra odottaa jokaisen seurakunnan jäsenen olevan hengessä palavan lähetysihmisen. Kristillisyys ja lähetys kuuluvat niin olennaisesti yhteen, että jos lähetys poistettaisiin kristillisyydestä, ei meillä olisi jäljellä kristillisyyttäkään.

Jumalan valtakunta ja sen voittoon vieminen on läpi Raamatun kulkeva hallitseva ajatus. Vanha Testamentti on tässä mielessä yhtä nykyaikainen kuin Uusi Testamentti. Vanhan Testamentin sanomaa hallitsee itse asiassa Messias ja Hänen valtakuntansa. Tämän me havaitsemme jo syntiinlankeemuskertomuksesta asti, jossa Jumala sanoo panevansa vainon vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Uudessa Liitossa on juuri Kristuksen seurakunta valittu Jumalan valtakunnan aseeksi. Kun se on tehnyt tehtävänsä, ottaa Herra jälleen aseekseen Israelin kansan ja toteuttaa n.s. tuhatvuotisessa valtakunnassa tämän Jumalan valtakunnan lopullisen voittoon saattamisen.

Näin ollen voimme ilman epäilystä sanoa, että se kristitty, jonka sydämessä ei ole lähetysmieltä, ei voi olla Mestarinsa kanssa sopusoinnussa. Kaikkialla missä Jeesuksen rakkaus Pyhässä Hengessä on sydämet vallannut, on myöskin syntynyt palava halu voittaa toisia Kristukselle. Eikä ainoastaan lähiympäristössä ja omassa maassaan, vaan aina maailman ääriin asti.

Kristittyä, jolla on Mestarin mieli, voidaan siis nimittää nimenomaan valtakunnan kristityksi. Jumalan valtakunta ja sen voittoon vieminen on hänelle tärkeämpi kuin oman kirkon ja kirkkokunnan menestyminen. Tästä taas johtuu, että hän tuntee erikoista rak-

kautta kaikkia Herran pyhiä kohtaan, kuuluvat nämä nyt sitten minkä nimisiin kristillisiin kirkkokuntiin tahansa. Tässä mielessä jokainen todellinen Jeesuksen ystävä on ”allianssikristitty”. Samalla kun hän on uskollinen sille valolle, minkä Herra on hänelle antanut kirkkonsa ja kirkkokuntansa piirissä, tuntee hän rakkautta kaikkia Herran omia kohtaan, vaikka ei voikaan hyväksyä kaikkia heidän oppejansa.

Jeesus on kerran rukoillut, että Hänen omansa olisivat yhtä, niinkuin Hän on yhtä taivaallisen Isänsä kanssa. Hän rukoili siis sisäistä olennon yhteyttä. Jumala vastasi tähän rukoukseen vuodattamalla helluntaina Pyhän Hengen ja luomalla sellaisen elimistön, jonka kaikki jäsenet olivat olemuksensa puolesta yhtä. He olivat kaikki sisäisesti Kristuksen valtaamia ihmisiä ja siis yhtä Kristuksen kautta Jumalassa. Tämä on meidän aina tärkeätä pitää silmiemme edessä taistellessamme nykyisenä pahana maailmanaikana Jumalan valtakunnan voittoon saattamiseksi maan päällä.

Jospa tämä valtakunnan näkemys pääsisikin yhä syvemmin valtaamaan kaikki Herran omat! Silloin maailma helpommin uskoisi, että Jeesus Kristus todella on maailman Herra.

Tietysti voisimme luetella vielä joukon piirteitä, mistä elävä kristitty tunnetaan, mutta rajoitumme nyt vain tällä hetkellä näihin. Tärkeintä on huomioida, että kristitty on uusi luomus, joka nyt jo elää elämäänsä ”uuden aioonin” ihmisenä. Tämä elämä on tosin monta kertaa niin heikkoa, ettei kristitty itsekään aina näe tämän elämän merkkejä itsessään. Mutta kysymyksessähän onkin iankaikkinen elämä. Voisimme verrata krstittyä esim. kasviin, jonka sirkkalehdet vasta ovat näkyvissä. Katsellessa noita sirkkalehtiä ei vielä voi aavistaakaan, minkälainen ihana kasvi tästä kerran ke-

hittyy. Samoin katsellessa heikkoa, vajavaista, puutteellista, syntistä ihmistä, jossa vanhan luomuksen merkit ovat vielä usein niin selvästi nähtävissä, on vaikeata kuvitella, minkälainen tämä ihminen kerran on, kun hän on kirkastunut Kristuksen kaltaiseksi. Mutta tästäkin on meillä olemassa elävä lupaus Uudessa Testamentissa. Niinkuin me täällä ajassa olemme kantaneet maallisen Aadamin kuvaa, niin me kerran iäisyydessä tulemme kantamaan taivaallisen Kristuksen kuvaa. Kerran päättyy taistelu lihan ja Hengen välillä. Kerran saa kristitty synnittömänä herätä. Kerran on hän kirkastunut Kristuksen kaltaiseksi.

Kun tämä päivä koittaa, silloin vasta me osaamme oikein arvioida sen suuren armon, mikä on tullut sen ihmisen osaksi, jonka Herra kutsui pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa ja saatanan vallasta Jumalan omaksi. Se saattoi silloin tuntua sangen pieneltä ja mitättömältä tapahtumalta, mutta nyt iäisyydessä ja iäisyyden valossa on se jotain niin valtavaa, ettei ihmiskieli voi sitä sanoa.

Siksi yhdymmekin Paavalin sanoihin 2. Kor. 9: 15: ”Kiitos olkoon Jumalalle Hänen sanomattomasta lahjastaan!”

VII

"TÄNÄ PÄIVÄNÄ, JOS TE KUULETTE HÄNEN ÄÄNENSÄ, ÄLKÄÄ PAADUTTAKO SYDÄMIÄNNE."

Ajassamme liikkuu suuria eksytyksen henkiä. Itse saatana pukeutuu valkeuden enkeliksi pettääksensä monta. Tämä ei ole mikään yllätys niille, jotka tuntevat Jumalan sanan, sillä mitä lähempänä Kristuksen toisen tulemisen päivä on, sitä suuremmat eksytykset pääsevät valtaan. Lopun aikana julistetaan kristinuskoa ilman elävää Kristusta. Kristillisyyttä ilman Pyhän Hengen voimaa. Pelastusta ilman Golgatan ristiä. Taivasta ilman helvettiä.

"Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja, sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia. Heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta", (2. Tim. 3: 1—5).

"Mutta Pyhä Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja valheen puhujain ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty", (1. Tim. 4: 1—2).

Monet arvelevat, että mitä pitemmälle aika kuluu, sitä valoisammalta alkaa maailman tilanne näyttää. Raamatusta me kuitenkin näemme, että mitä lähem-

mäksi Herran toisen tulemisen päivää tulemme, sitä pimeämmäksi käy elämä täällä maan päällä. Tessalonikalaiskirjeissä huomauttaa Paavali nimenomaan, että ennen Herran tulemista tulee tapahtumaan suuri luopumus. Ja Jeesus itse lausui kerran ajatuksen:

"Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päältä?" (Luukk. 18: 8).

Kyllä maailmassa silloinkin on uskonnollisuutta, onpa monenkarvaista kristillismielisyyttäkin. Mutta elävä Pyhän Hengen synnyttämä kristillisyys on silloin harvinaista.

Kaikkein vaikeinta on, kun sielunvihollinen alkaa esiintyä kristillisyyden puvussa. Vuorisaarnassa Jeesus kehoittaa meitä kavahtamaan niitä vääriä profeettoja, jotka tulevat luoksemme lammasten vaatteissa, vaikka sisältä ovat raatelevia susia.

Kaikkien näitten väärien profeettojen yhteisenä tunnusmerkkinä on se, että he uskottelevat ihmisille voivansa kuljettaa heidät taivaan valtakuntaan ohi ahtaan portin ja Golgatan ristin. He tarjoavat meille kristillisyyttä, jossa ei ole Kristuksen veren merkkiä. Mutta vain tällä merkillä merkitty kristillisyys tunnetaan taivaassa. Sen me havaitsemme Ilm. 7. luvussa olevasta näystä, jossa jokainen yksityinen ihminen tuossa suuressa joukossa oli valkaissut vaatteensa Karitsan veressä.

Yksi meidän aikamme suurimpia eksytyksiä on sellainen n.s. kasvatuskristillisyys, joka ei tahto tietää mitään herätyksestä, mielenmuutoksesta, parannuksesta, syntien tunnustamisesta, vanhurskauttamisesta, uudestisyntymisestä ja Pyhän Hengen aikaansaamasta pyhityksestä. Tämän kristillisyyden julistajat julistivat aivan toista evankeliumia, kuin mitä Paavali julisti, ja

ovat sen kiroustuomion alaisia, minkä Paavali lausuu Gal. kirjeen alussa.

Päätämme nyt tämän kirjasen esittämällä erään havainnollisen piirustuksen, josta pitäisi käydä ilmi, kuinka välttämätöntä on, että jokaisen Jumalaa etsivän ihmisen täytyy kulkea Golgatan ristin kautta kaidalle tielle, mikä tie yksin vie perille Karitsan kirkkauteen.

Katso nyt viimeisellä sivulla olevaa piirustusta.

Siinä näet kuvattuna leveän tien, jonka reunassa kulkee n.s. uskonnollisuuden polku. Sinä huomaat leveän tien alareunassa murtoviivan. Tämä kuvaa syntistä hänen syntiretkellään. Pisteessä X tarttuu Jumalan Henki tähän syntiseen ja antaa hänelle herätyksen armon. Herra haluaisi nyt taivuttaa hänet totiseen mielenmuutokseen ja parannukseen ja näin johdattaa hänet Golgatan ristin juurelle, mikä tässä piirustuksessa on merkitty kirjaimella Y. Mutta Golgatalle tuleminen merkitsee aina valoon tulemista, ja valoon tuleminen on tuskallista, sillä syntinen vihaa valoa, (Joh. 3: 19—21). Jokainen ihminen tahtoisi pelastua kunniallisena, mutta kun kukaan ei ole elänyt täysin ”kunniallisesti”, ei hän voi pelastuakaan muuta kuin kunniattomana. Ja Golgatalla julistetaan hänet kunniattomaksi. Siellä vedetään kaikki hänen sydämensä salaisimmatkin synnit valoon Herran kasvojen eteen.

Välttääksensä nyt tätä tuomituksi tulemista, mutta säilyttääksensä kuitenkin taivaan toivon, kiepsahtaakin syntinen leveän tien toiselle puolelle n.s. uskonnollisuuden polulle, (merkitty kirjaimella Z). Tällä polulla vaeltaa paljon ihmisiä rukoillen, virsiä veisaten ja kaikenlaista jumalisuutta harrastaen. Mutta tämä polku johtaa samaan paikkaan kuin itse leveä tiekin, nim. tulijärveen.

On suuri ero niitten välillä, jotka ovat tulleet Golgatan ristin eteen ja täällä saaneet mennä ahtaasta portista kaidalle tielle syntinsä anteeksi saaneina ja Herran armahtamina uusina luomuksina, ja niiden välillä, jotka ovat menneet uskonnollisuuden polulle ja nyt vanhoina luomuksina ja luontojumalisina luulevat tekevänsä taivaan matkaa.

Näiden välillä on perusteellinen ero.

Kaidan tien kulkijat ovat tuoneet syntinsä valkeuteen ja saaneet kaikki anteeksi ja vaeltavat nyt hyvällä omallatunnolla ja puhtain sydämin Pyhän Hengen johdossa kirkkautta kohti.

Mutta uskonnollisuuden polun kulkijat eivät ole suostuneet tekemään tosi parannusta, vaan tekevät matkaansa tunnustamattomin synnein ja tahrituin omintunnoin ilman syntien anteeksiantamusta ja veren puhdistusta.

Hyvä lukijani. Kumman tien kulkija sinä olet? Oletko tullut synteinesi valoon ja puhunut kaikki Herralle Golgatan armoistuimen edessä ja näin kokenut ihanan armahduksen? Vai oletko sinä yksi niitä, joista Jeesus sanoo, että he rakastavat pimeyttä? Silloin sinä tänäkin päivänä vaellat tahrituin tunnoin, levottomin sydämin, ilman Jumalan rauhaa, Jumalan vihan levätessä päälläsi. Kristillisyytesi on alituista ruikutusta ja valitusta, niinkuin sillä tulee ollakin, joka ei ole taipunut Herran tahtoon.

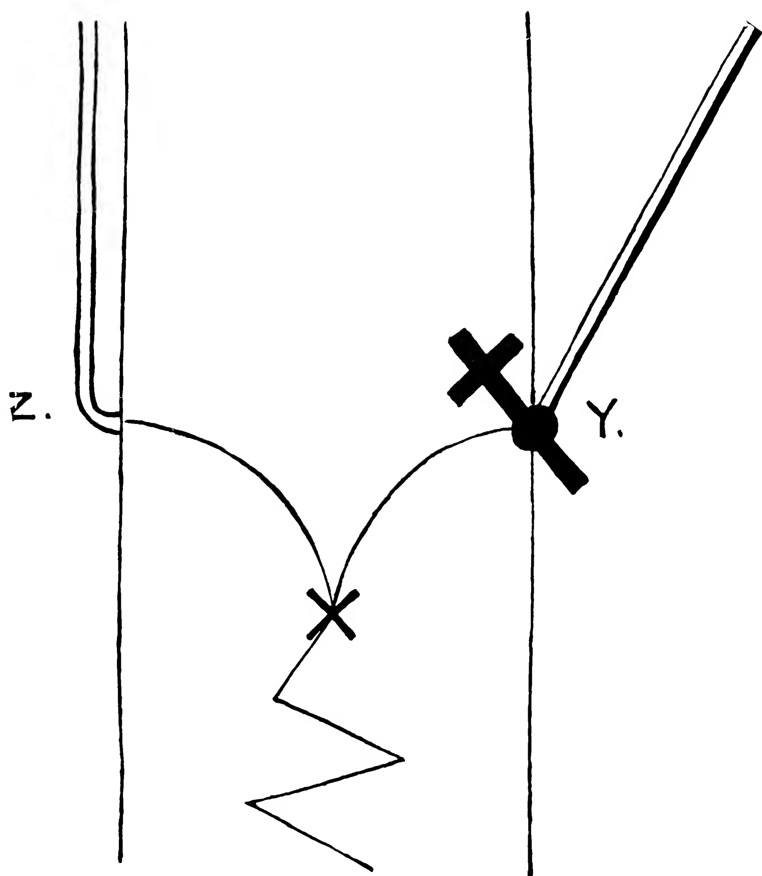
Mutta nyt minä sanoisin sinulle, sinua Jeesuksen rakkaudella rakastavana elämän matkamiehenä: Sinäkin seisot kohta iäisyyden rajalla. Sinunkin on kohta käytävä kuoleman kautta Herran tuomioistuimen eteen. Ellet sinä silloin ole saanut kaikkia syntejäsi anteeksi ja tullut veren puhdistamaksi ihmiseksi, sinun tiesi

painuu iäiseen pimeyteen, missä on itku ja hammasten kiristys.

Kuinka tarpeellista onkaan sentähden, että me käsitämme raamatullisesti oikein uudestisyntymisen salaisuuden.

Uudestisyntymisessä syntyy uusi luomus Kristuksessa.

Oi, jospa aina muistaisimme tämän. Jospa emme sallisi kenenkään hemaisevilla opeillaan johdattaa surutonta mieltämme väärään rauhaan puhumalla olemattomasta uudestisyntymisestä, vaan pysyisimme lujasti apostolisessa julistuksessa. Silloin kerran saavuttaisimme elämän matkamme onnellisen päämäärän, pääsisimme Karitsan hääjuhlaan, ikuisesti iloitsemaan sen Vapahtajan yhteydessä, joka on meidät omaksensa ostanut ja ottanut.

Z.
Y.

URHO MUROMA KIRKA ON KRISTITTY

Os. 24.1

ISBN 951-619-076-7